

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Р1 229/2024
06.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парничном поступку по тужби тужиоца АА предузетника, Агенција за вештачење и консалтинг из ..., ул. ..., чији је пуномоћник Бобан Матић, адвокат у ..., против туженог Република Србија – Министарство правде – Високи савет судства – Основни суд у Крагујевцу, кога заступа Државно правобранилаштво, ради дуга, вредност предмета спора 2.000,00 динара, одлучујући о сукобу надлежности између Првог основног суда у Београду и Привредног суда у Београду, у седници већа одржаној дана 06.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За поступање у овом предмету стварно је надлежан Први основни суд у Београду.

Образложење

Решењем П 17203/19 од 27.01.2020. године Први основни суд у Београду се огласио стварно ненадлежним за поступање и по правоснажности решења списе предмета је уступио Привредном суду у Београду.

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност, па је дописом од 21.05.2024. године списе предмета заведене код тога суда под бројем П 2101/24 доставио Врховном суду да реши негативни сукоб надлежности.

Решавајући тако настали сукоб стварне надлежности на основу овлашћења из члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио да је за поступање у овом предмету стварно и месно надлежан Први основни суд у Београду.

Одредбом члана 24. став 2. Закона о уређењу судова, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд.

Надлежност привредних судова прописана је чланом 27. ст. 1. Закона о уређењу судова и то тако што привредни суд у првом степену суди, између осталог, у споровима између привредних субјеката без обзира на врсту спора, а у споровима

између привредних субјеката и других правних лица надлежност привредног суда постоји у споровима који проистичу из обављања делатности привредних субјеката.

У конкретном случају, поступак је покренут подношењем тужбе Првом основном суду у Београду дана 09.08.2019. године, а предмет тужбеног захтева је потраживање тужиоца према туженом на име неисплаћене накнаде и награде за обављено вештачење у поступку пред Основним судом у Крагујевцу. Тужилац је физичко лице које је код надлежног регистра уписано као предузетник, а тужени је правно лице. Према члану 2. Закона о судским вештацима, послови вештачења представљају стручне пословне активности чијим се обављањем, уз коришћење научних, техничких и других достигнућа, пружају суду или другом органу који води поступак потребна стручна знања, која се користе приликом утврђивања, оцене или разјашњења правно релевантних чињеница. Такође, сходно члану 3. Закона о судским вештацима прописано је да вештачење обављају физичка и правна лица која испуњавају услове предвиђене законом, државни органи у оквиру којих се може обавити вештачење, као и научне и стручне установе. Дакле, првенствени циљ обављања вештачења није привредна делатност ради стицања добити, већ је то пружање суду или другом органу који води поступак потребних стручних знања за утврђење, оцену или разјашњење правно релевантних чињеница.

Како је тужилац у предметном поступку физичко лице, предузетник чији се послови вештачења у судском поступку не могу изједначити са обављањем привредне делатности поводом које је произишао спор, то нису испуњени услови из члана 27. Закона о уређењу судова за успостављање надлежности привредног суда да поступа по тужби у овом парничном поступку, односно није испуњен субјективни критеријум који би био довољан за надлежност привредног суда – не ради се о спору између привредних субјеката, а ни објективни – спор није произашао из привредне делатности предузетника.

Са изложеног, Врховни суд је донео одлуку као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић